

rigtig fine Kul, men der er naturligvis ogsaa simple Kvaliteter. Hvis Foretagendet bliver iværksat med Kraft, vil man, navnlig fordi den Afgift, jeg før omtalte, af 2 Kr. pr. Ton er ophævet ved en senere Lov af 1872 om Skatter og Afgifter paa Færøerne, saa at der nu ingen andre Afgifter hviler paa Udførslen end en Afgift af 5 Øre pr. Ton af de Skibes Drægtighed, som losse eller lade paa Færøerne, godt kunne konkurrere med England, selv om man bliver nødt til at sende Skibene ballastede derop. Man kan nemlig ikke vente, at Skibene kunne medføre Ladninger af Korn, Tømmer, eller hvad det nu kan være, derop og saa tage Kul med tilbage; der er nemlig kun ringe Marked for disse Varer paa Færøerne, saa at de Skibe, der komme op for at tage Kullene med, maa komme fra andre Steder, f. Eks. fra Island og saa tage Kullene med paa Hjemvejen til Danmark, eller ogsaa maa de sendes ballastede derop. Ikke desmindre gaa de sidste Beregninger, saa vidt jeg har hørt, ud paa, at man kunde staa sig ved at sende Skibene ballastede op til Færøerne og tage Kul med tilbage til Østersøen eller til Danmark, saa at man fik dem billigere paa den Maade end ved at gaa i Fragt over til England og saa laste Kul enten der eller i Skotland. I England og i Skotland, hvor man har de store Kulminer, er man nødt til at have store Pumpeværker for at holde Vandet borte fra Minerne. Denne Ulempe vil man være fuldstændig fri for paa Færøerne, idet man hugger ind i Fjeldsiden og saa graver horisontalt ind i Bjerget; skulde man træffe paa Vand, kan man blot lede det ud, saa løber det af sig selv sin Vej ned ad Bjergskraaningen. Hvad Transporten fra Minerne angaar, vil det sikkert nok, i alt Fald i Nærheden af den bedste Havn, der findes deroppe, være meget let at føre Kullene ned til Kajerne, hvor Skibene skulle lægge til. Det Sted, hvor Kullene for Tiden brydes, er ved en Bygd, som hedder Kvalbø, men desværre er Fjorden der ikke skikket til at anlægge en Havn, idet den ligger for aabent Hav, og det vil være — jeg kan godt sige — umuligt at anlægge Havnemole eller Bølgcbrydere, saaledes at man kunde komme til at laste der, fordi Atlanterhavet staar alt for stærkt paa. Ved Trangisvaag er der derimod en af Naturen dannet udmærket Havn; naar man blot vil gøre noget for at lave en Kaj, kunne Skibe i Massevis lægge til der og lade uden mindste Gene, paa samme Maade

som ved enhver som helst anden Havn, f. Eks. i England eller her i Kjøbenhavn. Det var kun disse Oplysninger, jeg ønskede at give. Om de øvrige Forhold vedrørende Koncessionen og maaske andre dermed i Forbindelse staaende Forhold haaber jeg, at den højtærede Justitsminister vil udtale sig.

Rosleff: Jeg skal først tillade mig med et Par Ord at henvende mig til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Det vedrører et Spørgsmaal fra min Valgkreds, som jeg nu for tredie Gang drager frem. Man siger jo, at alle gode Gange ere tre, og jeg vil da ogsaa nu for tredie Gang prøve, om det ikke kan hjælpe at banke paa den højtærede Ministers Dør. Det er ganske vist ikke den nuværende Ministers Dør, jeg har banket paa før, men det er de to foregaaende Indenrigsministres. Det, jeg ønsker at omtale, er Forholdene ved Taastrup Station. Forholdene derude ere meget daarlige, ikke alene fordi Stationen er meget gammel, men ogsaa fordi der er meget ringe Plads til den stærke Trafik, som er der. Perronen uden for Stationen er knap saa bred, som man kan række med sine Arme, og naar det træffer, navnlig paa Helligdage, at der er mange Mennesker, tror jeg ikke, at jeg overdriver, naar jeg siger, at det er næsten livsfarligt at staa der, medens Iltogene enten fare forbi eller skulle holde der. For to Aar siden udtalte daværende Indenrigsminister Bardenfleth, at det laa ham meget stærkt paa Sinde at foretage en Forandring til det bedre ude paa Taastrup Station. Imidlertid savner jeg atter i Aar noget paa Finansloven desangaaende, og jeg vil derfor gerne tillade mig at henlede den nuværende ærede Ministers Opmærksomhed derpaa og forespørge, om det ikke i en nær Fremtid kan ventes, at der vil blive gjort noget ved Taastrup Station, ikke alene af de af mig nævnte Grunde, men ogsaa fordi de mange Tog, der passere der, eller som holde og rangeres, spærre Færdsele for de omkringboende og de vejfarende. Dette er til meget stor Gene for Omegnens Beboere, og de have da ogsaa i sin Tid indgivet Andragende om at faa en Viadukt under Banen. Forholdene i saa Henseende ere meget heldige, idet det er nemt at faa en saadan Viadukt, og den vil ikke koste ret meget; men man har tidligere tænkt paa at flytte Stationen og derved forandre Forholdet. Jeg vil, som sagt, gerne udbede mig en Udtalelse